

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. II. Refert quomodo paulatim prædictas virtutes perdiderit, & quantum iuvat in adolescentia, cum bonis & virtute præditis conuersari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

pro maiori tua gloria, non potius tibi complacuit, quàm pro mea vtilitate, vt domus illa in qua continuo habitare voluisti, non fieret immunda? Affligor Domine istud dicendo, sciens mea culpa id prouenisse, quia in tua Maiestate defectus nullus fuit, quin potuerim in illa ætate omnimodè manere tua, & si forsitan vellem conqueri de meis parentibus, non possem, quia in illis non nisi bonitatem reperi, & versus me omnis boni desiderium. Postea excedens eam ætatem, & incipiendo cognoscere gratiam naturalem mihi à Deo datam, quæ secundum quod alij referunt, magna erat, & vbi ego per illam debuisssem Deo gratias agere, in omnibus illis Deum offendere cœpi, sicuti modo dicam.

CAP. II.

Refert quomodo paulatim predictas virtutes perdiderit, & quantum iuuat in adolescentia, cum bonis & virtute præditis conuersari.

VIDE TVR multum mihi damni intulisse, quod modò referam, & mecum considero, quàm male faciunt parentes, qui non student, vt eorum filij sese semper in omnium virtutum genere exerçant: nam licet mater mea virtutibus fuerit ornata, vt dixi, parum tamen boni veniendo ad vsum rationis didici, imò quasi nihil, & vbi videbam malum, in tantùm profeci, vt multum mihi nocuerit.

Mater

6 VITA B. MATRIS TERESÆ,

Mater afficiebatur in legendis libris eque-
stris dignitatis, sed non tam malè tempus in illis
consumpsit sicuti ego : quia forsitan faciebat,
vt non semper de suis cogitaret molestijs, vt que
suos filios occupatos teneret, & ne peioraten-
tarent. Sed hoc multùm patri displicuit, ita
quod ipso inscio, ne videret, legere debueri-
mus. Ego in consuetudinem duxi, vt illos sæ-
pius legerem, & paruus ille matris meæ defe-
ctus fecit, vt bona in me desideria minuerentur;
& in omnibus deficere cœpi. In legendis illis li-
bris multas diei & noctis horas consumpsi, li-
cet hoc pater ignoraret, & ita addicta illis fui,
vt nisi novos libros habuissem, non sentiebam
me contentam. In vestibus incœpi esse vaga, &
apparere multo studio manibus ornata, in ca-
pillis & rebus odoriferis, & in omni vanitate,
cùm fuerim curiosissima, quamuis malam non
habuerim intentionem, neque desiderium,
quò alicui occasionem præbere voluerim, in
Dei offensam cadendi. Multis annis in super-
flua munditia nimis curiosa extiti, nullam mihi
in eo faciendo conscientiam, cùm modò vi-
deam id sine peccato non fuisse. Aliquot ha-
bebam nepotes, alijs enim personis domum
nostram ingredi non licebat, erat enim pater
meus admodum prudens, & sic etiam Deo pla-
cuit, vt alij non ingrederentur: Nunc enim vi-
deo periculum, quod tunc imminebat, quan-
do, cùm virtutes sint plantandæ, incipiunt in
aliatate cum eiusmodi conuersari hominibus,
qui

qui potius alios ad malum incitant. Erant quasi eiusdem ætatis omnes, & plerunque simule-ramus. Me multum amabant, & in omnibus quærebam, vt mecum conuersarentur. Audiebam ex illis amoris quosdam successus, & alia puerilia non admodum bona; & quod peius est, anima mea assuescebat illis, quæ occasionem mali dabant. Si alicui bonum meum videretur consilium, dicerem parentibus, vt in ea ætate paulo diligentiores essent circa personas, quibuscum eorum filij conuersantur, in eo enim multum consistit, cum potius nostra natura ad malum inclinatur, quàm ad bonum, vt mihi accidit. Dum in domo nostra haberem sororem, virtutibus deditam, & ætate me maiorem, ego tamen per eius honestatem & bonitatem, licet magna esset, parum boni didici: Sed omne malum mihi prouenit à quadam mea consanguinea, quæ in ædibus nostris conuersabatur, illa in moribus leuis erat, & conuersatione, voluit mater vt longè à nobis abesset, præuidendo malum, quod ex eius leuitate euenturum erat; sed tantam intrandi habebat commoditatem, vt impediri non potuerit. Delectabar in eius conuersatione, & cum illa magnam habebam familiaritatem, inutiliter tempus transigendo, imò me prouocabat, participem me reddendo suæ vanitatis & conuersationis. Quatuordecim eram annorum, quando cum ipsa cœpi conuersari, & familiaritatem strictam habere. Non videtur mihi, quod Deum per aliquod

quod

quod mortale peccatū offenderim, quodq; eius amorē perdiderim, quamuis mei honoris & reputationis timorem maiorem habuerim. Timor iste hanc in me habuit virtutem, vt omninò honorem meū non perdiderim; & mihi videbatur nihil in toto mundo esse, quod me ita immutare posset, vt habere potuissem amorem circa aliquam personam, quò illi cedere debuissim: vtinam etiam talem habuissem animum, non faciendi quicquam contra Dei honorem, sicuti naturalis mea inclinatio mihi dictabat, timebam enim illud perdere, in quo mihi consistere videbatur honor mundanus, non considerando, quod multis alijs modis & rationibus illum perdebam, quò vanum illum honorem cōseruarem, omne adhibui studium, sed medijs ad cōseruandum illum necessarijs minimè vtebar, tantum, ne totaliter illum perderem, omne studium impendi.

Pater meus nec non & soror, talem videntes familiaritatem, egrè tulerunt, & multum molestiæ ex ea acceperunt, me sæpius reprehendendo, & cum vellent illi occasionem auferre, domum nostram ne ingrederetur, præcludere statuerunt, sed illorum diligentia parum profuit, cum mea astutia in omnibus maior esset. Expauesco dum cogito, quatum damni adferat malorum conuersatio, & non crederem, nisi essem experta. Vellem vt meo infortunio parentes omnes addiscerent, maiorem adhibere circa curam filiorum diligentiam; & sic est, quia per
talem

talem conuersationem ita fui immutata, vt in me nullum reliquerit, naturalis meæ inclinationis & virtutis specimen: sed videtur illam mihi vna cum alia quadam suos mores leues impressisse, hilariter semper viuendo, hinc percipio, quantum valeat bonorum conuersatio: & pro certo teneo, quod si illo tempore cum bonis & virtute præditis conuersata fuisset, iam in virtutibus exercitata essem: nam si in illa ætate habuissem, quæ me Dei timorem docuisset, anima mea vigorem & fortitudinem accepisset non cadendi: sed cum Dei timor in me non permanferit, sed tantum timor honoris, quo afficiebar, multa contra Deum & honorem meum commisi. In principio quæ iã dixi secundum meum iudicium mihi nocebant, & illi culpa non erat attribuenda, sed mihi, cum malitia mea fuerit sufficiens ad simile malum perpetrandum, quamuis etiam non defuerint famule, in quibus omnem dispositionem ad malum experta sum: & si aliqua inter omnes fuisset, quæ mihi ad benè faciendum consilium dedisset, fortè profuisset, sed ipsæ propter utilitatem propriam & commodum, vt ego per affectum fuimus excæcata, & cum non fuerim inclinata ad perpetrandum mala grauiora, abhorrebam enim naturaliter ab inhonestis, sed solum delectabar in transigendo tempus inutiliter, hilariter cōuersando, præsens tamen erat periculum, ex quo liberauit me Dominus, ita, vt etiam contra meam voluntatem factum sit, quia parum abfuit ne in
toto

toto me ipsam perdiderim, licet tam secretè omnia fieri non potuerint, quin mea fama non nihil denigraretur & læderetur, & suspectam me haberet pater, qui, dum vix per tres menses in vanitatibus consumpsissem, me in quodam constituit monasterio, quod erat in loco, vbi similes personæ nutriebantur, licet non haberent, tam peruersos mores vt i ego. Magna cum cautela ibidem constituta fui, ita vt me excepta, vna cum quadam mea consanguinea nemo sciret, & id factum est, ne, cum soror mea matrimonio iuncta esset, sola in domo paterna remanerem. Erat patris in me amor sine mensura & modo, & mea sagacitas & astutia tanta, vt nullo modo de me malè suspicari possit. Itaque cum breue fuerit tempus, quo tali vanitate detinebar, pro certo non credebant, quæ de me dicebantur, & quia timebam meum perdere honorem, omnia secretiori modo faciebam quo poteram: non considerando, quod nihil coram Deo occultum foret. O Deus quantum damni talis persuasio mundo infert, quando putant ea esse occulta, quæ contra te fiunt? Pro certo mihi persuadeo, quod multa vitarentur peccata, eaque graua, si considerarent, in eo non consistere, si illa sunt secreta, & ab oculis hominum abscondita, sed potius in eo, ne quid fiat quod tuæ Maiestati displiceat. In primis octo diebus multum dolui, & magis ex suspitione, quam habebam, ne scilicet aliquibus mea vanitas innotesceret, si me in monasterio inclusam esse audirent. Posteaquam

steaquam verò me viderem defatigatam, & timorem Dei non penitus dereliquisse, quando illum offendebam, confiteri quam primum studebam, idque sæpius. Primo inquietudinem magnam sentiebam, sed post octiduum magis me in monasterio reperi contentam, quàm in domo paterna. Omnes me ibidem mulieres amabant, quia hanc à Domino habebam gratiam, vt omnes quibuscum cõuersabar, mecum essent contenti, & sic multum amabar, licet tunc non multum monialibus afficerer; nihilominus illarum pietatem videndo lætabar, erant enim honestæ & religiosæ, obseruantes illarum institutum & regulam: Diabolus tamen me intentatam non dereliquit, dando commoditatem extra monasterium, qui ex ciuitate ad me noua perferrent, sed quia tanta opportunitas non fuit, statim finiebatur: & ad me redij, experiendo in me magnam Dei gratiam, quam Deus illis concedit, qui inter bonos conuersantur, vnde diuersis modis Dominus me ad seipsum trahere dignatus est. Sit benedictus in æternum, Amen.

Vnum erat ex quo me aliquo modo excusare poteram, si in alijs culpabilis non fuiffem, & erat quod conuersatio quam habebam, fuerit cum quadam persona, cum qua per viam matrimonij, omnia in bonum finem determinari poterant, & informata à meis confessarijs, nec non ab alijs, dicebāt me non multum Deū in illis offendisse. In monasterio iam dicto erat quædam

C

monia-

monialis, per quam vt mihi videtur, voluit me Dominus illuminare, prout iam dicam.

CAP. III.

Tractatur quomodo bonorum conuersatio fuerit causa, quod in ipsa bona desideria creuerint, & qualiter Deus incepit illam illuminare, & viderit in quantum fuit decepta.

CV M inciperem istius Monialis gustare bonam & sanctam conuersationem, summo pere gaudebā, maximè cū eā audirem de Deo loquentem, erat enim admodum discreta & pia, vnde delectabar & libenter auscultabam. Inter cætera mihi retulit ob quam causam facta esset Monialis, scilicet ex eo quòd in Euangelio legerit: *Multi sunt vocati, pauci verò electi*. Loquebatur de premio quod accepturi sunt illi, qui omnia propter Deum derelinquunt. Bona ista cōuersatio statim expulit malam illam consuetudinem, & incepit meditari cœlestia, nec non illa displicentia, qua nolebam fieri Monialis penitus abscessit: & quando videbam aliquam orando lacrymari illi inuidebam, quia cor meum ita adhuc durum erat, vt si totam Christi passionem legissem, ne guttam quidem lacrymæ emissem, ex quo magnam in me sensi pœnam. Mansi in illo monasterio per annum & medium, & indies melior efficiebar, multasque faciebam vocales orationes, & Moniales rogabam, vt me Deo in earum orationibus